

Sygn. akt XX GC 896/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Kurc - Mazurkiewicz
Protokolant:	protokolant Agnieszka Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko Centrum Handlowemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz M. W.

o zapłatę

utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w dniu 25 marca 2016 r. pod sygn. XX GNc 132/16.

SSO Magdalena Kurc - Mazurkiewicz

Sygn. akt XX GC 896/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank spółka akcyjna w W. wystąpił z pozwem przeciwko M. W. oraz Centrum Handlowemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę solidarnie kwoty 2.421.918,07 złotych wraz z dalszymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 2.296.696,87 złotych od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 30 września 2010 r. udzielił M. W. kredytu, mocą umowy kredytu hipotecznego. Zabezpieczeniem umowy kredytu hipotecznego były hipoteka umowna łączna zwykła oraz hipoteka umowna łączna kaucyjna na nieruchomości, których właścicielem jest pozwana (...) sp. z o.o. w W.. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania i w związku z powstałą zaległością, powód wypowiedział umowę kredytu, a następnie kilkakrotnie kierował do pozwanych wezwania do zapłaty (pозew k. 2-4).

W dniu 25 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazał pozwanym solidarnie zapłacić powodowi kwotę 2.421.918,07 złotych wraz z żądanymi odsetkami i kosztami procesu (nakaz k. 110-111). Nakaz został sprostowany postanowieniem z 27 kwietnia 2016 r. (k. 169-171).

Pozwani Centrum Handlowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oraz M. W. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty w całości. Domagali uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa. Zwrócili się z wnioskiem o skierowanie stron do mediacji, albowiem pozwani widzą możliwość zawarcia ugody w trybie mediacji. Zarzucili, iż

pozwany nie zalega powodowi kwoty w wysokości przez bank wskazanej. Natomiast z uwagi na przeprowadzki część dokumentów związanych z udzielonym kredytem oraz spłatami uległa zniszczeniu, zagubieniu lub została wyrzucona przez pozwanego. Pozwani wnieśli o zobowiązanie banku do złożenia dokumentów, na podstawie których pozwany złoży właściwe wnioski dowodowe (zarzuty k. 189-193 oraz k. 182-185).

W piśmie z dnia 6 grudnia 2016 r., stanowiącym odpowiedź na zarzuty pozwanych, powód wniósł o utrzymanie w mocy nakazu zapłaty z 25 marca 2016 r., podtrzymał wszystkie wnioski i twierdzenia, a ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do przedmiotowego pisma. Odnosząc się do kwestionowania przez pozwanych wysokości dochodzonej pozwem kwoty, podniesiono, że do pozwu została dołączona umowa kredytu wraz z aneksami, wypowiedzenie tej umowy i wyciąg z ksiąg banku – potwierdzający stan zadłużenia na dzień wytoczenia powództwa oraz rozliczenie umowy kredytu. Dodatkowo do pisma zostało dołączone szczegółowe rozliczenie umowy kredytu, wobec czego dowód z biegłego do spraw rachunkowości oraz przesłuchania stron są niecelowe (k. 215-216 oraz k. 299-300).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2010 r. w (...) Bank spółka akcyjna w W. (dalej: (...) (...) Bank) zawarł z M. W. – prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) M. W. w W. - umowę kredytu hipotecznego (...) o numerze (...) (...). Przedmiotem umowy była pożyczka na dowolny rachunek wskazany przez kredytobiorcę w Dyspozycji Uruchomienia Środków w wysokości 1.800.000 złotych. Zabezpieczeniem kredytu były: hipoteka zwykła łączna na kwotę 1.874.522,27 złotych oraz hipoteka kaucyjna łączna w kwocie 1.312.165,59 złotych na nieruchomościach położonych w W., dla których Sąd Rejonowy dla Warszawy M. XV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste o numerach KW (...) oraz KW (...) – właścicielem tych nieruchomości jest Centrum Handlowe (...) sp. z o.o. w W., cesja praw z polisy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych nr (...) (...) i inne. Zgodnie z § 3 kredyt miał zostać uruchomiony bezgotówkowo. Z § 8 wynika zaś, że bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niedotrzymywania przez kredytobiorcę któregokolwiek z warunków udzielenia kredytu oraz niewykonywania lub nieterminowego wykonywania zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłaci zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania (umowa kredytu k. 7-16). Umowa kredytu była dwukrotnie aneksowana w dniach 24 stycznia 2011 r. (k. 18-20) oraz 27 sierpnia 2014 r. (k. 22-23), działania te miały na celu umożliwienie pozwanemu restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków oraz terminów spłaty kredytu.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie zadłużenia z tytułu kredytu oraz bezskutecznym kontaktem z M. W., (...) (...) Bank pismem z 9 czerwca 2015 r. wypowiedział umowę kredytu hipotecznego nr (...) (...) wraz ze zmianami – zarówno M. W., jak i Centrum Handlowemu (...) sp. z o.o. w W. (k. 31 oraz 37).

W związku z wypowiedzeniem umowy kredytu hipotecznego dokonano rozliczenie przedmiotowej umowy, z którego wynika, że zadłużenie z tytułu tejże umowy na dzień 4 lutego 2016 r. wynosi 2.421.918,07 złotych. Na kwotę tą składają się: należność główna – 2.296.696,87 złotych; odsetki za opóźnienie – 125.131,20 złotych oraz 90 złotych tytułem opłat i prowizji (wyciąg z ksiąg powoda k. 4 oraz zestawienie k. 79-95).

Zgodnie z § 19 pkt B.1 Regulaminu kredytowania hipotecznego (...) (...) Bank od zadłużenia przeterminowanego nalicza się odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego, które na dzień 4 lutego 2016 r. wynosiło 10% w skali roku (Regulamin kredytowania hipotecznego (...) k. 56-61).

Przed wytoczeniem niniejszego powództwa (...) (...) Bank wezwał M. W. oraz Centrum Handlowe (...) sp. z o.o. w W. do zapłaty nieuregulowanych należności, jednakże nie zostało to uczynione. Z tych względów (...) skierował niniejszy pozew (okoliczność niesporna).

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wyżej powołanych dokumentów. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich treści (w tym zgodności złożonych odpisów z istniejącymi oryginałami), a wobec tego nie budziły one również wątpliwości Sądu. Na rozprawie w dniu 8 marca 2018 r. Sąd Okręgowy wydał postanowienie, w którym dopuścił dowód z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd Okręgowy pominął dowód z przesłuchania pozwanego z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie (k. 395 w związku z k. 393).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Powód – (...) (...) bank dochodził swojej należności z tytułu umowy kredytu, przy czym pozwany M. W. był dłużnikiem osobistym, natomiast pozwana Centrum Handlowe (...) sp. z o.o. w W. była dłużnikiem rzeczowym. Pozwani ponoszą odpowiedzialność za zobowiązanie względem banku in solidum, co oznacza, że spełnienie świadczenia przez dłużnika osobistego zwalnia dłużnika rzeczowego, a spełnienie świadczenia przez dłużnika rzeczowego zwalnia dłużnika osobistego.

Zgłaszając zarzuty przeciwko nakazowi zapłaty pozwani nie wskazali okoliczności, z których miałyby wynikać, że zadłużenie z tytułu umowy kredytu nie istnieje. Zarzuty sprowadzały się do twierdzeń w zakresie braku wykazania przez bank istnienia zobowiązania oraz nieprawidłowego wypowiedzenia umowy kredytu.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, iż pozwani poza twierdzeniami nie przedstawili żadnego materiału dowodowego, z którego wynikałoby, że kwoty wynikające z dokumentów przedstawionych przez powoda są nieprawidłowe. Twierdzenie pozwanego M. W., iż w wyniku przeprowadzek nie dysponuje on dowodami wpłaty i inną dokumentacją, jeśli nawet polegają na prawdzie, wskazują na dużą niefrasobliwość pozwanego wobec wysokości zobowiązania w stosunku do banku. Co więcej jeśli nawet pozwany dokonywał wpłat, to mógł w toku procesu przedstawić dokumentację w postaci przelewów dokonywanych na rachunek powoda z tytułu spłaty przedmiotowego kredytu. Sąd w pełni podziela stanowisko powoda, iż w procesie obowiązuje podstawowa zasada dotycząca ciężaru dowodu – określona w art. 6 k.c. – wynika z niej, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Natomiast same twierdzenia nie są dowodem. Należy zatem uznać, że pozwani nie udźwignęli ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, bo poza twierdzeniami nie przedstawili żadnego materiału dowodowego opozycyjnego w stosunku do materiału przedłożonego przez powodowy bank. Pozwany zawniósł o dopuszczenie dowodu z jego przesłuchania, ale mimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy – nie stawiał się na niej bez usprawiedliwienia nieobecności. Dodatkowo pozwani wskazywali, iż celowym byłoby przeprowadzenie dowodu z biegłego do spraw rachunkowości, jednakże wobec okoliczności, że wysokość zadłużenia została wykazana przedłożonymi do akt dokumentami – niecelowym było sięganie do biegłego w tym zakresie.

W tych okolicznościach uznać należało, iż wierzytelność z tytułu zapłaty rat kredytu była wymagalna, a brak zaspokojenia wskazuje na opóźnienie w zapłacie rat. Wobec tego uznać należało, iż zarzut pozwanych nie zasługuje na uwzględnienie, nie sposób bowiem w realiach niniejszej sprawy przyjmować, iż dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych datowany na 4 lutego 2016 r. jest w jakimkolwiek zakresie nieprawidłowy. Został on sporządzony na podstawie art. 96 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez osobę do tego umocowaną – M. C. (k. 4 i 96).

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 496 k.p.c., należało orzec jak w sentencji. Przepis ten przewiduje, że po przeprowadzeniu rozprawy – Sąd „wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy (...):. Wobec tego, że roszczenie powoda zostało uznane za udowodnione w całości, Sąd nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w całości utrzymał w mocy.

SSO Magdalena Kurc-Mazurkiewicz

ZARZĄDZENIE

(...)